

Voorzitterskolom

Mr Peter A. de Lange

Soli Deo Gloria

In mei nam ons hoofdbestuur een besluit over de VKB insignes. De termijnen om in aanmerking te komen voor brons, zilver en goud werden verkort. Hoe je het ook wendt of keert, we hebben in onze Nederlandse cultuur een tamelijk moeizame verhouding tot 'waardering'. Al gauw is het: doe maar gewoon, dan doe je gek genoeg, of: ga maar niet naast je schoenen lopen. Er iemand uitlichten vanwege een bijzondere prestatie, tart al snel het gelijkheidsgevoel. Daar zit iets moois in. Iedere mening telt, iedereen doet er toe, ieder heeft wel een eigen talent. Zelfs het geschreeuw op sociale media kun je nog zien als een uitloper hiervan: ik ben weliswaar niet zo beschaafd, maar ik mag ook roepen wat ik vind, en ik ben niks minder dan wie dan ook die gestudeerd heeft, of anderszins boven is komen drijven. Tegelijk zijn we als Nederlanders goed in kritiek geven. De beste stuurlui staan aan wal. Het syndroom van het is nooit goed genoeg.

Zou het te maken kunnen hebben met de protestantse-calvinistische geschiedenis van ons land? Protestants gelijkheidsdenken (ieder mens een eigen verantwoordelijkheid), beducht voor ijdelheid, nadruk op zondenken-nis ('niet in staat tot enig goed'). Dat is niet een omge-ving voor het vieren van successen, het geven van schouderklopjes, of het eren van bijzondere prestaties of bijdragen. Dan staat de mens maar in het middelpunt. In de weerstand daartegen klinkt een bijbelse spiritualiteit van dienstbaarheid door. "De één achte de ander uitnemender dan zichzelf, laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was", schrijft de heilige apostel Paulus (Filippenzen 2: 3-5). Van Johann Sebastian Bach is bekend dat hij elke werk afsloot met de drie Latijnse woorden: Soli Deo Gloria. Alleen aan God de eer.

Hoe talentvol en hoe hardwerkend je ook bent: een gelovig mens zal altijd iets kennen van dankbaarheid. Voorrechten en talenten scheppen verantwoordelijkheid. Successen en zegen voeren tot dankbaarheid.

Maar betekent dit nu ook dat we het waarderen van elkaar maar achterwege moeten laten, en alleen onze mond moeten opendoen als er kritiek te leveren valt? Jezus heeft zelf meermalen waarderend gesproken over het geloof of de inzet van mensen die Hij ontmoette. En zij loofden dan weer God. In de bijbel wordt gesproken over 'een beloning in de hemel'. Dat kan helemaal fout worden opgevat. Maar tegelijk klinkt het: "Goed gedaan, gij nuttige dienstknecht". Waardering betekent dat je het talent, de prestatie, de bijdrage en de inzet van een ander opmerkt en die benoemt als waardevol in het licht van het grotere geheel. Ook dan gaat het – gelovig gesproken - om dankbaarheid voor wat God in die ander heeft gegeven.

Tegelijk is het hachelijk, want al gauw voelt iemand die niet op die manier waardering ontvangt zich weer achtergesteld. Zomaar steekt de regelzucht de kop op om ook het 'waarderen' weer te onderwerpen aan de gelijkheidsdrang, in plaats van blij te zijn met de verblij-den. Je doet het toch niet voor de waardering, het schouderklopje, of de mooie woorden van een voorzit-ter? Je doet het SDG! Als we dat voor ogen houden, kunnen we elkaar ook in de kerk best eens wat meer waarderen. Meer zien op ieders inzet en bijdrage voor het grotere geheel. Niet alleen onze mond opendoen, als ons iets niet zint. Maar juist en vooral ook wanneer ons iets goed doet en ons blij maakt.

